

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **B. P.**
zastoupený obecným zmocněncem JUDr. J. V.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: **JC Market s. r. o.**
sídlem Karlovecká 2918/1b, 747 07 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2023 č. j. MSK 170347/2022, ve věci
nakládání s vodami a povolení stavby

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Včas doručenou žalobou se žalobce domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Opavy (dále také „vodoprávní úřad“) ze dne 27. 10. 2022, č. j. MMOP 127795/2022, jímž bylo k žádosti stavebníka JC Market s. r. o. rozhodnuto o nakládání s povrchovými a podzemními vodami a povolena stavba vodního díla „MVE - zdroj elektrické energie pro areál Panský mlýn“ na pozemcích parc. č. 2538, 2541/1, 2542, 2546, 2549/16 a 2905/9, vše v k. ú. Kylešovice.
2. Žalobce v žalobě citoval napadené rozhodnutí, rozsáhle vyličil předchozí průběh řízení a poté uvedl žalobní námitky, které soud pro přehlednost rozčlenil do tří oblastí – námitky procesní, vodoprávní a stavební. Konkretizaci jednotlivých námitek se soud bude věnovat níže u jejich vypořádání.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě přesvědčivě zjištěného skutkového stavu věci, odůvodnění vyhovuje nárokům na něj kladeným správním řádem a je zákonné. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Osoba zúčastněná na řízení – stavebník – se vyjádřila jen k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
5. U jednání dne 3. 6. 2025 účastníci setrvali na svých stanoviscích.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že stavebník podal v roce 2017 žádost o povolení stavby vodního díla „MVE - zdroj elektrické energie pro areál Panský mlýn“ a také o povolení k nakládání s vodami v souvislosti s touto stavbou. Vodoprávní úřad rozhodl postupně v roce 2018 a 2x v roce 2022, tato rozhodnutí však byla zrušena žalovaným. Vodoprávní úřad nakonec vydal rozhodnutí dne 27. 10. 2022, to bylo změněno žalovaným dne 17. 3. 2023. Žalobce prostřednictvím zmocněnce v průběhu let nahlížel do správních spisů a uplatňoval řadu námitek. Další zjištění ze správních spisů soud uvede níže u vypořádání žalobních námitek.
8. Krajský soud nejprve připomíná, že *míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78).
9. Nejprve k procesním námitkám. Žalobce považoval za zcela neakceptovatelný postup žalovaného, který přistoupil ke změně rozhodnutí vodoprávního úřadu, v rámci níž zhojil stěžejní nedostatky rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Takový postup je podle žalobce libovůlí, která je v právním státě nepřipustná. K tomu soud uvádí, že žalobcova námitka je natolik obecná, že na ni lze reagovat také jen obecně, totiž tím, že dvojstupňové správní

řízení tvoří jeden celek a zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) umožňuje odvolacímu orgánu změnit odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část (§ 90 odst. 1 písm. c/ správního řádu). Pokud jde o stanovení povinnosti odvolacím orgánem, absentující v rozhodnutí 1. stupně (žalobce citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu - dále jen „NSS“ - ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, aniž by uvedl konkrétní vazbu na napadené rozhodnutí a především to, jakým způsobem tím žalovaný zasáhl do žalobcových práv), k tomu soud uvádí, že podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu *změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se*. Krajský soud zjistil z obsahu správních spisů, že nově stanovené podmínky (bod 2 výroku rozhodnutí žalovaného) se týkaly toho, co stavebník – žadatel sám navrhoval ve správním řízení (odvádět 0,400 – 6 000 m³/s povrchové vody z náhonu Panský mlýn do nadjezí Jaschkova jezu), proto zde nepřipadá v úvahu, že by stavebníkovi hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Nyní přezkoumávaná věc je odlišná i od druhého žalobcem citovaného judikátu (rozsudek NSS č. j. 4 As 10/2012-48), v němž šlo o změnu celého odůvodnění rozhodnutí 1. stupně. Tato námitka není důvodná.

10. Žalobce dále (s citací rozsudku NSS č. j. 6 As 73/2015-40 ohledně nutnosti vysvětlit, proč došlo ke změně právního názoru odvolacího orgánu) zcela obecně namítl, že ani 1. stupeň ani žalovaný nezdůvodnili řádně svá rozhodnutí. K tomu soud jednak uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal konkrétně vady rozhodnutí vodoprávního úřadu, avšak poté vysvětlil, proč a jak je napravil sám, a dále soud opět zdůrazňuje, že žalobce neuvedl, jaká jeho veřejná subjektivní práva tím měla být porušena, jaká újma ho tím postihla. Tato námitka není důvodná.
11. Žalobce namítl překážku litispendence – bylo vedeno dvojí řízení, kdy předchozí nebylo dosud skončeno. Krajský soud zjistil z obsahu správních spisů, že stavebník dne 15. 1. 2019 vzal zpět žádost o povolení k nakládání s vodami z roku 2017 a téhož dne podal žádost o změnu stávajícího povolení k nakládání s vodami. Vodoprávní úřad vydal dne 28. 1. 2019 usnesení o zastavení původního řízení, které doručil jen stavebníkovi. Poté bylo vedeno řízení o změně stávajícího povolení k nakládání s vodami. Žalovaný se touto námitkou zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 10), kdy sice konstatoval nedostatky vodoprávního úřadu v administraci úkonů, nicméně shledal rozdíl v požadavcích stavebníka podle žádostí z roku 2017 a z roku 2019, takže se nejednalo o řízení v téže věci. Krajský soud zde poukazuje na to, že žalobce pouze obecně tvrdí v žalobě, že v řízeních nebyl žádný rozdíl, a dále a především na to, že žalobce neuvedl zcela nic k tomu, jak byl tímto postupem správních orgánů dotčen na svých právech. Žalobce byl přitom aktivní v průběhu správních řízení od počátku do konce, nahlížel do správních spisů a vznášel řadu námitek. Tato námitka není důvodná.
12. Žalobce namítl, že mu nebylo doručeno usnesení o zastavení řízení o žádosti z roku 2017 o povolení k nakládání s vodami, takže mu bylo odňato právo na soudní ochranu (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2011, č. j. 57 A 128/2010-56). K tomu krajský soud uvádí, že toto usnesení skutečně nebylo žalobci (jeho zmocněnci) doručeno (viz bod 11. tohoto rozsudku). Nicméně je třeba říci (a je to také podstatou rozsudku, který zmínil žalobce), že soud se při přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve věci zastavení řízení podle § 66 odst. 1 správního řádu zabývá pouze tím, zda byl dán důvod pro zastavení řízení – ničím jiným. V daném případě vyplývá z obsahu správního spisu, že stavebník vzal zpět svou žádost a vodoprávní úřad zastavil

řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy důvod byl dán jednoznačně a při rozhodování bylo použito odpovídající ustanovení právního předpisu včetně příslušného odůvodnění. Žalobce v žalobě neuvedl nic konkrétního k porušení svých práv, jen obecný poukaz na článek Listiny základních práv a svobod. Tato námitka není důvodná.

13. Žalobce namítl, že oznámením o pokračování řízení ze dne 21. 1. 2022 nelze zahájit nové vodoprávní řízení. K tomu krajský soud pouze podotýká, že řízení bylo v souladu s § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno žádostí stavebníka. Žalobce namítl další vady postupu vodoprávního úřadu (uvědomování účastníků, spojování řízení) s tím, že k tomu se žalovaný nijak nevyjádřil a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. K tomu krajský soud poukazuje na str. 9-10 odůvodnění napadeného rozhodnutí a má je za dostatečně odůvodněné a tudíž přezkoumatelné. I zde žalobce netvrdil nic konkrétního k porušení svých práv. Tyto námitky nejsou důvodné.
14. Žalobce namítl, že plná moc pro zástupce stavebníka byla jen pro stavební řízení, nikoli pro vodoprávní řízení. Podle žalobce bez plné moci nemohlo být správní řízení zahájeno. K tomu uvádí krajský soud, že předmětná plná moc byla skutečně formulována pouze pro řízení stavební, avšak nedostatek procesní plné moci k jednání za právnickou osobu je i ve správním řízení nedostatkem podmínky řízení, který lze odstranit (jak vyplývá z dlouhodobé judikatury – viz např. již rozsudek zdejšího soudu ze dne 13.11.2008, čj. 22 Ca 147/2008-22), takže soud nesouhlasí s názorem žalobce, že bez plné moci nemohlo být správní řízení zahájeno. Žalobce neuvedl, jaká jeho veřejná subjektivní práva tím měla být porušena, jaká újma ho tím postihla. Tato námitka není důvodná.
15. Žalobce namítl, že žádost z roku 2019 neměla náležitosti podle vyhlášky č. 183/2018 Sb., především hydrologické údaje k místu nakládání s vodami. Vodoprávní úřad si nemůže sám doplňovat podklady z předchozího ukončeného správního řízení. K tomu krajský soud odkazuje na vypořádání stejné námitky žalovaným (str. 10-11 odůvodnění napadeného rozhodnutí), totiž, že potřebné doklady byly předloženy stavebníkem společně s upravenou projektovou dokumentací. S tímto vypořádáním krajský soud souhlasí, námitka není důvodná.
16. Nyní k vodoprávním námitkám. Krajský soud zjistil z obsahu správních spisů, že věc se týká úseku v katastrálním území Kylešovice, kde se na vodním toku Moravice nachází v ř. km 3,9 Mohrův jez a poté (níže po proudu) v ř. km 3,3 Jaschkův jez. Náhon Panského mlýna vede z nadjezí Mohrova jezu do nadjezí Jaschkova jezu, na náhonu se nachází stávající malá vodní elektrárna a také tam má být podle žádosti stavebníka nová MVE. Žalobce je jedním ze spoluvlastníků Jaschkova jezu.
17. Žalobce namítal k minimálnímu zůstatkovému průtoku (dále také „MZP“) v profilu Mohrova jezu, že jeho stanovení vyžaduje samostatné posouzení místní situace, zhodnocení přírodních podmínek, charakteru nakládání s vodami, všech zájmů spojených s vodním tokem atd. Správní orgány podle něj nevzaly v úvahu především místní situaci, délku ochuzeného vodního toku a ekologickou funkci tohoto vodního toku. K této obecné části námitky krajský soud pouze poukazuje na konkrétní odůvodnění rozhodnutí žalovaného (str. 7-9). Žalobce nesouhlasí s žalovaným v tom, že „splaveninová situace je dána především již samotnou existencí a uspořádáním obou jezových objektů a výraznou měrou ovlivněna též výše proti toku položenými vodními nádržemi Slezská Harta a Kružberk“, k tomu uvedl, že podle něj jde o tvrzení zcela nedůvodné, které nemá oporu v dokazování. K tomu krajský soud uvádí, že samotné situování vodních nádrží je obecně známou skutečností. A je to právě

vodoprávní úřad, jemuž je z úřední povinnosti známa situace na vodních tocích v obvodu jeho působnosti, včetně toho, jaké důsledky má zadržování povrchových vod výše proti toku. Soudu není zřejmé, jaké dokazování by k tomu mělo proběhnout a neuvedl to ani žalobce. Tato námitka není důvodná.

18. Žalobce dále uvedl, že v průběhu správního řízení namítal, že vodní tok Moravice je od Mohrova jezu fakticky přetržen, téměř veškerý průtok je sváděn do Panského náhonu, koryto vodního toku je trvale zanášeno. Žalovaný podle žalobce v předchozím rozhodnutí z 1. 7. 2022 tyto námitky akceptoval, avšak nyní zcela upustil od původně deklarovaných názorů a odklon nijak nezdůvodnil. K tomu krajský soud zjistil z obsahu správních spisů, že podle předchozího rozhodnutí vodoprávního úřadu mělo být převážné množství vody odvedené Panským náhonem navraceno do Moravice až v podjezí Jaschkova jezu. Žalovaný v rozhodnutí z 1. 7. 2022 proto vyslovil, že je třeba zabývat se velmi pečlivě tím, zda v důsledku požadovaného nakládání s vodami pro novou MVE nedojde k dalšímu neúměrnému ochuzení průtoku vody. V nyní přezkoumávaném rozhodnutí je však situace jiná – již do nadjezí Jaschkova jezu se má vracet minimálně 0,400 m³/s povrchové vody z náhonu Panský mlýn, což by mělo se stanoveným MZP Mohrova jezu přispět k zachování ekologických funkcí vodního toku v profilu Jaschkova jezu (str. 7-9 odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Z toho krajský soud uzavírá, že „odklon“ v názorech žalovaného je logicky odůvodněn, a má za to, že vedl ke zlepšení situace oproti předchozímu rozhodnutí. Tato námitka není důvodná.
19. Žalobce namítl k MZP v profilu Jaschkova jezu, že by se všechna povolení k nakládání s vodami v uzlu tohoto jezu měla řešit společně. Původní názor žalovaného byl podle žalobce obdobný, ale obrat v jeho pojetí byl náhlý a nezdůvodněný. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný se touto otázkou zabýval na str. 8-9 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvedl konkrétní důvody svého rozhodnutí (se zdůrazněním faktické situace v místě – přítomnosti odběrného objektu v nadjezí Jaschkova jezu na protějším břehu Moravice ve vlastnictví žalobce), a vzhledem k obecnosti této žalobní námitky soud nemá, co by k ní dalšího uvedl. Tato námitka není důvodná.
20. Žalobce namítl, že stanovení MZP je podle § 36 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) řízením z moci úřední, avšak žalobci (jeho zmocněnci) nebyl doručen žádný dokument o zahájení takového řízení či o spojení takového řízení s návrhovým řízením o nakládání s vodami. K tomu soud jednak uvádí, že stanovení MZP je součástí povolení k nakládání s vodami (§ 36 odst. 2 věta první vodního zákona) a dále z námitky není vůbec zřejmé, jak konkrétně byl žalobce tvrzeným postupem dotčen na svých právech. Jak vyplývá z obsahu správních spisů, žalobci bylo známo, že vodoprávní úřad bude stanovovat MZP i jakým způsobem, na což reagoval námitkami, které vypořádal jak vodoprávní úřad, tak poté i žalovaný. Tato námitka není důvodná.
21. Žalobce namítl, že právní názor žalovaného ohledně způsobu měření MZP na Mohrově jezu je v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu a § 36 odst. 2 vodního zákona. Žalobce navrhoval měření v úrovni klapky jezu, ale žalovaný ponechal způsob měření měrnou latí v podjezí, ačkoli to je podle žalobce místo zcela nevhodné, neboť koryto vodního toku je pod jezem nestabilní vlivem přelévání písečných prahů, je členité a široké cca 50 m, kde není souvislá hladina vody. K tomu krajský soud uvádí, že touto námitkou se zabýval jak vodoprávní úřad, tak i žalovaný, který uvedl, že žalobcův způsob by také mohl být vhodným způsobem řešení, nicméně vývar podjezí tohoto jezu skýtá možnost instalace vodočetné latě jakožto

vodoprávním úřadem stanoveného způsobu měření (str. 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Krajský soud neshledal ve vypořádání žalobcovy námitky rozpor s výše uvedenými ustanoveními právních předpisů, vzhledem k tomu, že zmíněné ustanovení správního řádu upravuje obecné principy postupu odvolacího správního orgánu a zmíněné ustanovení vodního zákona stanoví povinnost vodoprávního úřadu stanovit MZP a též obecně povinnost stanovit místo a způsob měření. Žalovaný jako odvolací orgán postupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, vodoprávní úřad stanovil MZP i místo a způsob měření. Žalobce v žalobě tvrdil neměřitelnost „v podjezí Mohrova jezu“, aniž by reagoval na odůvodnění žalovaného, podle něhož lze umístit vodočetnou lať v místě vývaru podjezí, tedy ve zcela konkrétním místě, s odlišnou charakteristikou od podjezí jako celku. Z tohoto důvodu také soud neprovedl k důkazu žalobcem u jednání navržené 3 fotografie Mohrova jezu z 9. 2. 2022 (zachycující celkový pohled na jez a podjezí) ani manipulační řád jezu z roku 2014 (u něhož žalobce nespecifikoval, co by jím mělo být prokázáno). Ani zde žalobce netvrdil nic konkrétního k porušení svých práv. Tato námitka není důvodná.

22. Žalobce namítl rozpor měření vody na Jaschkově jezu s § 10 odst. 1 písm. b) vodního zákona, § 5 odst. 4 vyhlášky č. 590/2002 Sb. a § 2 vyhlášky č. 20/2002 Sb. K tomu soud uvádí, že zmíněné ustanovení vodního zákona stanoví oprávněnému, který má povolení k nakládání s vodami (v zákonem specifikovaném množství) povinnost měřit množství vody, se kterou nakládá, a předávat výsledky měření správci povodí. Vyhláška č. 590/2002 Sb. (platná do 31. 12. 2023) stanovila ve zmíněném ustanovení, že návrh vodního díla ve smyslu § 10 vodního zákona musí zahrnovat zařízení pro měření, odpovídající požadavkům zvláštního právního předpisu – a tím byla vyhláška č. 20/2002 Sb., jejíž žalobcem zmiňovaný § 2 se týkal způsobu a četnosti měření množství odebírané vody. Žalobcem uváděná ustanovení právních předpisů se tedy netýkají způsobu měření u Jaschkova jezu, neboť tam se má voda vracet, nikoli odebírat. Žalobce dále tvrdil, že pokud má být množství vody vracené do nadjezí Jaschkova jezu kontrolováno hladinovým čidlem umístěným v tomto nadjezí, pak by toto čidlo sledovalo celkovou hladinu nadjezí, nikoli pouze vodu převáděnou z náhonu Panského mlýna. K tomu krajský soud s poukazem na faktickou situaci v místě, jak je zřejmá z obsahu správních spisů (projektové dokumentace – zejména situačního výkresu širších vztahů C.1 a celkového situačního výkresu C.2) uvádí, že nesdílí žalobcův obecně uvedený názor a má za to, že čidlo lze umístit tak, aby měřilo právě množství vody vracené z náhonu. Tato námitka není důvodná.
23. Nad rámec shora uvedeného krajský soud podotýká, že stanovením a měřením MZP dle napadeného rozhodnutí žalovaného se k podnětu žalobce zabývalo ministerstvo životního prostředí, které neshledalo důvod k zahájení přezkumného řízení (viz sdělení ze dne 3. 8. 2023, jehož obsah byl sdělen k důkazu u jednání soudu dne 3. 6. 2025).
24. Žalobce namítl, že ze závazného stanoviska Povodí Odry s. p. vyplývá požadavek ponechat ve vodním toku 0,5 m³/s vody pro budoucí rybí přechod a žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že současný návrh stavebníka není překážkou budoucí realizace rybího přechodu. Žalobce má za to, že státní orgán (patrně myšleno Povodí Odry – pozn. soudu) se nezodpovědně vzdal možnosti výstavby rybího přechodu tím, že souhlasil se zastavením pozemků malou vodní elektrárnou. K tomu soud uvádí pouze to, že podle rozhodnutí žalovaného má být MZP Jaschkova jezu celkem 0,971 m³/s (viz str. 8 odůvodnění – tedy 0,571 m³/s z Mohrova jezu a 0,400 m³/s z Panského náhonu), takže splňuje požadavek správce povodí. Žalobce jako (spolu)vlastník jezu je v souladu s § 59 odst. 1 písm. i) vodního zákona povinen pouze vytvářet podmínky pro migraci vodních živočichů, je-li to technicky

možné a ekonomicky únosné. Žalobce v žalobě pouze opakoval námitku ze správního řízení, aniž by uvedl, jak konkrétně namítaná skutečnost zasáhla do jeho veřejných subjektivních práv. Tato námitka není důvodná.

25. Žalobce namítl, že vodoprávní úřad překročil dispozici stavebníka, když stanovil dobu nakládání s vodami nejen pro novou MVE, ale též pro stávající MVE. K tomu soud uvádí, že stejnou námitku vypořádal již žalovaný na str. 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, že šlo o logický a nevyhnutelný krok, když bez možnosti odvádět vody do Panského náhonu za účelem jejich energetického využití ve stávající elektrárně by nakládání s vodami skrze elektrárnu nově navrhovanou nebylo možné. Krajský soud s tímto odůvodněním zcela souhlasí (s ohledem na faktické uspořádání v místě, jak vyplývá ze správních spisů) a nemá, co by k věci dodal, když žalobce pouze zopakoval svou námitku, aniž by jakkoli reagoval na argumentaci žalovaného. Také zde zůstal soudu utajen konkrétní dopad na práva žalobce. Tato námitka není důvodná.
26. Nyní ke stavebním námitkám. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že žalobcovy námitky týkající se rozporů v projektové dokumentaci (zakládání objektu – stavební jáma) byly opožděné. Žalobce tvrdí, že vodoprávní úřad neoznámil účastníkům řízení, že došlo ke změně a doplnění projektové dokumentace. K tomu soud zjistil z obsahu správních spisů, že doplnění projektové dokumentace je datováno květnem 2021, vodoprávní úřad vyzval účastníky k podání námitek výzvou ze dne 21. 1. 2022 (ve výzvě se jasně uvádí, že byla doplněna projektová dokumentace, citován je způsob zakládání stavby v souladu s doplněnou projektovou dokumentací), výzva byla zmocněnci žalobce doručena (dle jeho vlastního tvrzení) 28. 1. 2022, požádal o prodloužení lhůty k vyjádření, čemuž vodoprávní úřad vyhověl (takže lhůta běžela do 17. 2. 2022). Zmocněnec žalobce dne 9. 2. 2022 nahlížel do spisů, dne 16. 2. 2022 podal námitky, v nich pouze zcela obecně zmínil stavební jámu. Až v odvolání žalobce namítal (obdobně jako v žalobě) konkrétní rozpory projektové dokumentace (štetovnicová stěna vs. pilotová stěna...). Soud zcela souhlasí se závěrem žalovaného o opožděnosti těchto námitek (str. 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobce dále tvrdil, že technologie výstavby, uvedená vodoprávním úřadem v rozhodnutí, nezajišťuje bezpečnost Jaschkova jezu podle § 3 odst. 3 vyhlášky č. 590/2002 Sb. K tomu soud uvádí, že tato část námitek je zcela obecná, pouze odkazuje na ustanovení vyhlášky (podle něhož je možné navrhnout vodní dílo jen v lokalitě s vyhovujícími morfologickými, geologickými a hydrogeologickými podmínkami). Tato námitka není důvodná.
27. Žalobce namítl, že přípojka NN, vyvedení výkonu do distribuční sítě a zemní práce spojené s konečnou úpravou terénu zcela jistě nejsou vodními díly ve smyslu § 55 vodního zákona. Podle žalobce jde o jiné stavby např. dle § 2 odst. 1 písm. k) bod 2 resp. § 103 a násl. stavebního zákona, vodoprávní úřad nebyl v této věci věcně příslušný, a proto je tato část rozhodnutí podle žalobce nicotná. Posouzení, zda jde o vodní dílo či nikoliv, je podle žalobce v tomto případě zcela nemístné a v rozporu s § 2 odst. 2 písm. a), bodem 4 zákona č. 458/2000 Sb. K tomu soud uvádí, že žalovaný se touto námitkou zabýval na str. 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jednak poukázal na rozhodnutí o umístění předmětné stavby, a dále uvedl, že je v kompetenci vodoprávního úřadu, aby si posoudil, zda stavba je a v jakém rozsahu vodním dílem. Z obsahu správních spisů krajský soud ověřil, že žalobcem namítané objekty jsou součástmi povolované stavby MVE. Krajský soud souhlasí s argumentací žalovaného, poukazuje přitom na § 55 odst. 4 vodního zákona (V pochybnostech o tom, zda jde o vodní dílo, rozhodne místně příslušný vodoprávní úřad.) a na § 55 odst. 1 písm. g) vodního zákona (Vodními díly jsou... stavby k využití vodní

energie a energetického potenciálu.). Pokud žalobce poukazoval na stavební zákon, pak je třeba uvést, že ani v době rozhodování vodoprávního úřadu, ani v době rozhodování žalovaného neobsahoval § 2 odst. 1 písm. k) zákona č. 183/2006 Sb. žádný bod 2. Pojem § 103 a násl. stavebního zákona je pojmem natolik širokým, že soudu rozhodně nepřísluší, aby domýšlel, co konkrétně měl žalobce na mysli. Žalobcem zmíněné ustanovení zákona č. 458/2000 Sb. pak obsahuje definici elektrizační soustavy, takže i zde platí, že soud nebude dohledávat, co asi tím chtěl žalobce říci. Tato námitka není důvodná.

28. Žalobce namítl, že projektová dokumentace neřeší přístup k Jaschkově jezu mechanizací za účelem údržby a opravy. K tomu soud zjistil z obsahu správních spisů, že vodoprávní úřad se stejnou námitkou zabýval na str. 29-30 odůvodnění svého rozhodnutí se závěrem, že přeložku komunikace povoluje odbor dopravy a že jde o námitku, která byla nebo mohla být uplatněna při územním řízení, proto k ní vodoprávní úřad nepřihlíží. Přeložka komunikace nebyla součástí výrokové části rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 27. 10. 2022. Žalovaný se touto námitkou nezabýval, neboť nebyla součástí odvolání. Krajský soud k tomu uvádí, že zcela souhlasí s argumentací vodoprávního úřadu a nemá, co by k ní dodal. Žalobce v žalobě pouze zopakoval námitku, aniž by jakkoli reagoval na závěry vodoprávního úřadu. Tato námitka není důvodná.
29. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Procesně úspěšný žalovaný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nepožadoval žádné náklady soudního řízení.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 3. června 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu